

В. „Плевенски Гласъ“

излиза всяка неделя сутринта.

Цѣната на вѣстника е за въ България:

За година 8 лева

„ шестъ мѣсеца 4 „

За въ странство:

За година 10 лева

„ шестъ мѣсеца 5 „

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТОТИНКИ

ПЛЕВЕНСКИ ГЛАСЪ

ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

Читалище „Съгласие“ гр. Плевенъ

Всичко, що се отнася до вѣстника, се исправа въ Администрацията, която се намира въ Хотелъ „България“.

За частни обявления се плаща по 3 лева дума въ послѣднитъ страници, а за обща — по 5 ст. За обявления на дебнитъ Пристави по 3 ст. за два обнародвания. Стойността за всяко обявление се внася въ администрацията ерѣшу расписка.

Писма, пари за абонаментъ, дописки, книги, вѣстници и пр. се испращатъ въ администрацията.

НЕДѢЙ!*)

„Приетий отъ Народното Събрание законъ се прѣдставя на Княза за утвърждение.“

Членъ 45 отъ Конституцията.

Недѣй подписва тая прѣсжда тежка
Надъ бжджето, надъ насъ . . . и надъ Тебъ!
Раковски се бори за тая земя; кръвъ жежка
Море се лѣ за нея въ бой свирѣтъ,
И Ботевъ тамъ, при планинскитъ джби,
Падна, — та волна тя да заживѣй
Отъ чужди букаи, ногтъ и ажби:

Недѣй?

Народа цѣлъ на прекъ е, въ страхъ ужасни.
Кажи: „Не е излѣно до тозъ часъ
Перото, мойто име що ще драсне
Подъ туй издайство! . . . Мисля като васъ!“
Съ народа остана въ борбата кобна,
Бжди му стражъ . . . та никой да не смѣй
Въ гърди му да вгнѣди змийата злобна.

Недѣй!

Той много е простилъ, и ще прощава . . .
Дълготърпящия, бѣдний тозъ народъ,
Едно не ще търпи: стопацъ да става
Въ земята му чуждъ врагъ — и чуждъ хамотъ;
Земята, що съ кръвъ, жертви неброими
Искупи правото сама да се владѣй, —
Съ туй страшно ало не свързай Твойто имъ:

Недѣй!

Ехти гласътъ на съвѣстѣта народна!
Чуй на България молящия зовъ,
Чуй на България волята свободна;
Услушай се и въ Твоята любовъ.
Чуй, всичко, въ тая Земя, що дѣха, гледа.
Страдае, мисли, бди и пламенѣй,
Едно ти казва моли, заповѣда.

Недѣй!

София, 16 Юний 1899 год.

И. Вазовъ.

*) Написано по случай приемането отъ Народното Събрание прѣдателския договоръ, чрезъ който желѣзницата се отдава на немскитъ банки.

ОДА НА СВОБОДАТА

отъ А. С. Пушкинъ

А, бѣгай, скрий се отъ очитъ,
На Цитера немощна царица!
Дѣ си, дѣ си, бичъ на царетъ,
На волността възвишена цѣвица?
Свали вѣнеца отъ чело ми,
Строши изнѣжената лира,
Искамъ да въспѣжъ дивната свобода,
Да стѣпча тронний мжчителъ на народа!

Открий на моя духъ тозъ осянъ съ рози цѣтъ,
По който е миналъ възвишения Галла,
Комуто и въ мрачния тъмниченъ кѣтъ
Въ сѣрдцето химни звучни си вливала.
Любимци на вѣтрениитъ сѣдбини,
Тиранни див! мечъ за вашѣ глави!
А вий—растѣте въ страшниитъ борби,
Станѣте, О потжкани роби!

Уви, дѣто и до хвѣрла пламенѣи си взоръ.
Повсѣдѣ вериги и бичъ, ужаси, позоръ,
Законитъ потжкани съ стѣпки бѣзи —
И цѣлъ народъ облитъ въвъ горки сѣзи!
Повсѣдѣ неправѣдната тиранска власть
Въ мжлитъ на прѣдрасѣдѣнитъ дивъ,
Повсѣдѣ робство тѣжко, вериги грѣмливи,
И къмъ дивата слава необузданна страсть!

Само тамъ, горѣ, надъ овни царски тронъ
Не-чуй-се печалний на народа стонъ,
Дѣ крѣпко е свещенната свобода
На законитъ разумно съчетанѣе,
Дѣ тѣхний твърдий щитъ прострѣнъ е надъ народа
Дѣ, стиснатъ въ рѣцѣтъ на мошнитъ граждани,
Кървавий страшенъ мечъ надъ хората държавни,
Стои—готовъ да падае надъ тлѣстий тѣхенъ вратъ,

При първий опитъ да стѣпчатъ народа чрѣвъ прѣвратъ.

И тѣй отгорѣ—кървавий княжалъ.
Сражава се съсъ правѣденъ размахъ,
И нищо не подкупва тѣзъ рѣка отъ металъ,
Ни злато, ни почестъ,—тя не знае що е страхъ.
Властители; и тозъ вѣнецъ и този тронъ —
— Ви се даватъ съ законъ, а не по царска порода:

Стойте вий по високо отъ народа,
Нѣ по-високъ отъ васъ е вѣчния законъ.

И горко, горко на тѣзи народи,
Дѣ буящия духъ народенъ е заспалъ,
Дѣ иль народа, иль царски пороци
Царѣтъ безъ законъ, безъ свѣтълъ идеалъ.
Зовъ те за свидѣтелъ, о! мѣченакъ злочестъ,
Безславна жертва на алчната народна мѣстъ,
За грѣхътъ на свонитъ прѣдки юродиви —
Хвѣрка твоята глава срѣдъ шумове грѣмливи.

На Гиллотината възлиза самъ
На Франция славна злотѣстия царъ,
Съ развѣчанно чело, послѣдия твара!
Стои гордия народъ, като нѣмъ,
Мжлчи потжканий законъ: —
Падна прѣстѣпната сѣкира,
И самовластната порѣра
Лѣжи на кървавий цотонъ,

Самовластителний злодѣй
И тебъ и твоя тирански родъ ненавиждамъ азъ,
Твоята погибель, смъртъта на твоитъ дѣтца
Съ радостъ, съ мжстъ поглѣдвамъ въ тоя стра-
шенъ часъ!

Народитъ четъжъ на твое чело скверно
Печата на проклетѣя — тиранство безпримѣрно,
Ти — ужасъ на небето, срамъ си на земята,
Нятно на народа, ажлъ духъ на свободата!

гр. Плевенъ, 18 Юний 1899 год.

Р-а

Плевенъ

Х. В.

Позорния прѣдателски актъ се извърши. Слѣ-
пото работѣно болшинство въпрѣки тридневни-
тъ дълги аргументарни краснорѣчиви рѣчи и
енергически протести на оппозиционитъ прѣдста-
вители, сега прие договоритъ. За България нас-
тава вече истински народенъ трауръ. Слабата
единствена надѣжда за усуетяването това фи-
нансово робство е въ послѣдний мощенъ наро-
денъ протестъ. Моментъ настѣжи да се прояви
народното негодувание. Съ заробяването на Бъл-
гария се заробва на вѣки Греково—Радославовата
партия и нейнитъ водители, които оставатъ на
народното проклетие. Вашитъ шайкаджийски ци-
гански прѣдставители Табаковъ, Щарковъ и Ка-
раивановъ гласувахъ съ двѣтъ рѣцѣ. (Позоръ)
Разгласѣте тѣжната новина приятелитъ.

Дамянъ Ц. Вълчевъ

Договоритъ приети, България продадена!
Злото въстѣржествува и демонскитъ
смѣхъ на тържествуващитъ нейни (на Бъл-
гария) гробокопатели се разнася на вѣдѣ.
Злийтъ гений, подкрѣпенъ отъ ликува.
Отъ днесъ на сѣгнѣ Българския народъ про-
даденъ отъ нечистива рѣка, става робъ не
на единъ нѣмецъ, а на нѣмцитъ.

Народе,

Отхвърли този яремъ отъ врата си,
догдѣто жеглата не е завинтена. Не надѣ-
вай се никому вече. Отъ никого, още по-
вече отъ чужди синове, не очаквай добро, кога-
то и твоитъ синове печадѣа безъ всяка милость
и гризение на съвѣстъ, те продадохъ, като
Юда. Смачкай тия мерски договори въ кра-
ката си, заедно съ авторитъ имъ! Помог-
ни си самъ, за да ти помогне и Богъ.

Още по скръбно. На 18 т. по обѣдъ и князь Фердинандъ
е утвърдилъ заема!!

Нѣколко думи.

Бавно стигатъ новинитъ до насъ, кѣсно се
учимъ за онова, което се върши въ нашето на-
родно събрание и начина, както и маниеритъ, по
които то се върши, но все-таки учимъ се. Прѣдъ
насъ е вече, почти всичко, което е станало въ
камарата: тронното слово, провѣрката на избори-
тъ, нейната дѣятелность, радославовото болши-
нство и оппозиционното меншинство.

Като българе, като истински желатели на на-
родното благосъстояние и възтѣржествуване на
народния суверинитетъ, ний не можемъ безъ въз-

дишка и горѣстъ на душата да говоримъ, четемъ
или пишемъ за това, което се върши въ ограда-
та на народното събрание — тоя най висшъ на-
роденъ институтъ.

А да мислимъ така, да се боимъ за участъ-
та на страната, въпрѣки крайното ни убѣждение,
че положението не е така лошо и тѣй безнаѣж-
но, както го прѣдставляватъ нѣкои, ни заставятъ
работитъ станали отъ 18 Януарий наанасамъ: ми-
налитъ избори, дѣйствиата на правителственното
болшинство въ камарата, унижението и прѣнебрѣг-
ванието на народния суверинитетъ и отличител-
ната черта на дѣйствиата на оппозиционнитъ
прѣдставители, които най осѣзателно посочва въ-
сѣ-кому, че вече е врѣме да се констатира отрад-
ното явление, че частъ отъ нашитъ политикани,
съзнаватъ значението отъ закрѣпата на едно чист-
то конституционно управление, при което народ-
ния суверинитетъ ще бѣде недосегаемъ и почи-
танъ отъ когото трѣбва.

**

Извѣстно е вече, че веднага подиръ дожа-
жданието на властъ на настоящето правителство,
по благоволения на двореца, по което и много
справедливо правителството се титулира дворцо-
во, то — правителството — обяви, че ще се при-
държа строго у законитъ, ще спазва народнитъ
права и свободи и че ще допустне народа, самъ,
въ законодателнитъ избори, да искаже свободно,
чрѣвъ своя вотъ, какво той желае, какво иска.

Всичко това добро.

То бѣ като балзамъ; думи, които падаха ка-
то подслава на ония горчивини, които прѣпѣл-
няхъ сѣрдцата на всѣкого. А такава горчивина
имаше всѣкой, всѣкому тѣжеше на душата. Зеръ,
положението на отечеството бѣ прѣдставено мно-
го по лошо отъ сѣщинското, страната надвѣсена
надъ пропастьта, България близка до фалиментъ.
Но да оставимъ това на страна, ний не сме фи-
нансисти.

Много ли хора вѣрваха на правителственно-
то обѣщане? Не! Много, болшинството пожела-
даже хартията, която се изсхаби по рекламира-
ната програма на правителството, която то даде,
като взе властѣта въ рѣцѣтъ си, за което безъ
срамъ и червинина плю на двѣтъ други програ-
ми, прѣназличащи на двѣ, съставляюща пра-
вителството фракции, когато тѣ бѣха на опози-
ционното табло. Та и имаха право хората. Единъ
Грековъ, единъ Радославовъ, каква гаранция мо-
жаха да дадѣтъ по миналото си и по положѣ-
нието си, като държавни мже, за една свобода по
изборитъ. Да се вѣрва на единъ държавенъ мжъ,
не е разсковничето въ доврѣието, което двореца
може да има въ него. Но на кѣсо: министерска-
та агитационна обиколка, по четиритѣхъ крайща
на страната, шайкитъ, полицията, пѣхотата, ка-
валерията, кръвѣта въ Т. Назарджикъ, Чирпанъ,
неизчислимитъ побоища, аферата съ книгата по
избора въ Брѣзникъ и „брѣзникитъ правител-
ствени душмани“, вика, пѣсцитъ на жертви-
тъ, клѣтвитъ на сираци, вдовици и хиляди бъл-
гарски избиратели, впрочемъ не достигнали до
двореца, очертахъ Греко-Радославовата свобода.
Такава би била тя и въ случая, ако не същес-
твуваше онай нишка, която свързва Грекова съ
властѣта и която хората наричатъ: Грековъ —
Адѣиеновъ — Ганѣзъ Гешевъ.

**

Посрѣдъ тая олелия, посрѣдъ цѣлъ редъ
систематически положени прѣпятствия, народа, въ
неравна борба, спечели моралната побѣда, като
надари на правителството шестдесетъ и единъ тѣл-
кователи на неговата воля и желания; шестде-
сетъ и единъ народни прѣдставители, които, имай-
ки задъ себѣ си народната мощъ и народното
довѣрие, прѣдставляваха една огромна, твърдъ сил-

на канара, у която правителството трѣбваше да счути главата си, при стрѣлението си, да продаде интереситѣ на страната, за своитѣ блага и своята закрѣпа.

Правителството виждаше положението си.

Това негово положение още по вече се влошаваше съ послѣдствията отъ Радославовата игра съ стамболиститѣ.

Положение, както казва „Надѣжда“, по лошо отъ губернаторското, но лошо не толкова за положението на страната, както мисли редактора на „Надѣжда“, но лошо и трижде по лошо, спорѣдъ насъ, за самото правителство, прѣдъ перспективата, че може властта да се изсплъзне отъ рѣцѣтъ му. Но и на това се намѣри цѣра. Съ пари, както казватъ едни, или безъ пари, Грековъ кандардиса стамболиститѣ да поддържатъ и за напредъ правителството и съ едно ново разцѣлувание въпроса се уреди.

Колкото пѣкъ се отнася до въпроса, че може би, при тая грамадностъ на опозицията, едно случайно прѣхвърляние на правителствени нѣкой прѣдставители, да счуе главата на правителството, то това се изрѣвяваше съ касиранieto на едно, отъ по рано опрѣдѣлено число опозиционни прѣдставители, едни отъ които не можехъ да бждатъ симпатични било общо на всички министри, или отдѣлно на нѣкого отъ министритѣ, или пѣкъ най сѣтне на другъ нѣкой.

Тая игра почна още отъ първитѣ засѣдания и продължава и до сега. Опозицията даде вече жертва — $\frac{1}{4}$ отъ хората си, редоветѣ и урѣдяхъ, но ако чрѣзъ това правителството се отърва отъ нѣколко свои противници, то прѣтърпя поражение, което то почувствува и послѣдствията на което е неговото (на правителството) абсолютнo морално банкрутиране.

Правителството за да задуши народното негодование, народната отбрана, по продажбата на неговата економическа и военно-стратегическа свобода, съ продаване експлоатацията на желѣзницитѣ ни въ рѣцѣтъ на еврейскитѣ банки, въпросъ на тѣсно свързанъ и съ въпроса за задържанieto на властта, почна своитѣ дѣйствия, по касиранieto на опозиционнитѣ прѣдставители, като трупаше прѣстѣпления подиръ прѣстѣпления върху своята реакционностъ. То не се стрѣсна даже и тогава, когато нѣкой отъ опозиционнитѣ прѣдставители било явно или чрѣзъ намѣки отбѣлѣзвахъ, че тѣхното касиране става по изричното искание на княза, безъ даже да продума ни думица въ защита на своя господаръ.

* *

Слѣдъ всичко това, болшинството въ камарата осигори позицията си, за да се счита сигорно върху сполучливия ударъ, когото се приготвяваше да нанесе върху народа, върху неговата економическа свобода и когато тия ни редове бждатъ прѣдъ читателитѣ, удара, може би, ще бжде вече нанесенъ; на народното тѣло ще има рана, която ще се заплашва отъ гангрена — политическо распадане.

Да се мисли и прѣдполага друго нѣкое послѣдствие, подиръ онова бѣсно усърдие на правителственото болшинство, да засигурява по единъ най позоренъ, мерзакъ и противопарламентаренъ начинъ шанса за вотъ въ негова полза, е, поне за насъ, недопустимо, като се взима прѣдъ видъ, че главната цѣль на тая канибалска борба, е само властта, а не и народнитѣ интереси.

Рѣшителния исходъ е се единъ и сщия: да става щото ще, но нека задържимъ властта.

Ще постигне ли правителството осжществлението на своитѣ замисли, ще нанесели то само самъртоносния ударъ на рожденната си майка? Да!

Като сждимъ по дѣйствията на правителството и неговото болшинство, ний съ увѣреностъ казваме: да! Удара ще бжде нанесенъ.

* *

Колкото пѣкъ се отнася до въпроса, дали дѣйствията на правителството и работното му болшинство се контролиратъ, дали не се мисли да се тури край и прѣграда на това противонародно стрѣление, може да отговори само едно лице въ княжеството, но който отговоръ зависи, разбира се, отъ глѣдището на това лице.

Но на края на всичко стои думата на народа. Народа ще даде своето заключение.

Кой каквото ще да говори за тоя народъ, но той, ако не сега още, при нанисаннето на удара, то послѣ, макаръ слѣдъ години даже, когато по-

чувствува мизернитѣ послѣдствия на правителственитѣ дѣлки, ще даде своето заключение.

Това заключение ще бжде контра ударъ. . . Но ударъ безпощаденъ, който ще покоси и прикове всѣкого, който е билъ противъ народа, каквото положение и да заема той.

Такива примѣри историята брой съ десетки. Живота е борба. Народитѣ живѣятъ, тѣ се борятъ, за да живѣятъ и въ тия борби винаги тѣ излизатъ побѣдителни, макаръ и слѣдъ нѣколко поражения.

Историята казва, че всичкитѣ тирани се паднали подъ народния гнѣвъ.

Прочие, не правителството и негово болшинство ще рѣшатъ, тоя сждбоносенъ за народното сжществование въпросъ — приеманieto на конверсиитѣ, а народа.

Е, тогава народа ще се оставили да сждатъ за него, че той е една безчувствена маса, едно стадо, което всѣкой може да влачи, кждѣто ще, или пѣкъ че е сбирщина отъ каналии, която обирщина всѣкой може да третира, както ще.

Разбира се, че думата има народа, но не можемъ да не кажемъ, че въ случая, той ще даде да се почувствува неговата мощъ.

А тая народна мощъ трѣбва правителството да почита, а не да дравне; тя е звѣръ въ клѣтка и когато дравнението надмине умѣреностъта, то звѣра ще разскжса най напредъ своитѣ дразнителни.

Това нека се помни добръ.

Послѣдствията сж по лоши.

Членоветѣ на правителството не продаватъ, не залагатъ свои имущества, а народни.

Притежателя на тия имущества е народа, а кой може да въспре притежателя да не унижогъ своето имущество, отъ колкото да гледа, че другъ се разполага и шири на неговия трудъ?

Разбира се че, никой

А това е знамение, което не трѣбва да се испуща изъ прѣдъ видъ.

Надъ България виси зловѣщъ облакъ, готовъ да се разрази и навлече най-големитѣ бѣдствия на страната ни. Всѣки вижда, че днешното правителство влѣче страната ни къмъ пропасть. Всѣки чувствува тяжестьта на това искусствено положение, което властта, дадена въ рѣцѣтъ на единъ случаенъ — безъ отечество и съмнителна народностъ министръ, поддържа съ най-низкитѣ и безчестни срдства. Мнозина доблѣстни лица издигнахъ своя гласъ въ полза на онеправданитѣ, но никакъвъ отгласъ. Народа пѣшка, но помощъ отъ нигдѣ. Отъ една страна суша онищожавя посѣвитѣ, по овцѣтъ шарка, по добитѣка шапъ, а върхъ това и бирницитѣ още по немилостиво измжчватъ и така оголѣното население, а отъ друга протести, но кой ще ги чуе? Правителството има ли интересъ да чуе тия охкания на тоя народъ, на счетъ на когото върши най-безчестнитѣ, най-позорнитѣ дѣла! Народа стенѣ подъ тежкий хумотъ, когото систематически нѣколко продажни твари, поставени на чело на управлението му нахлуватъ. А въ това врѣме натрапениитѣ ни управници, какво вършижтъ? Слѣдъ обиколки отъ цѣлъ мѣсецъ, тѣ пролѣхъ кръвта на избирателитѣ, за да си образуватъ едно работнo болшинство, чрѣзъ което сега вече извършихъ това прѣдателство спрямо отечественитѣ ни интереси, което бѣхъ стѣкмели още при идването си на власть. Неописуеми жестокости се извършихъ надъ невинитѣ избиратели прѣди изборитѣ, за да се сплашатъ; въ деня на избора, 25 Априлий, се извършихъ такива насилия надъ народната воля, които ще останжтъ вѣчно паметни. Циганитѣ, войската и полицията задавихъ болшинството, парализирахъ неговата вотъ и на много мѣста извадихъ изъ унитѣ министерскитѣ натрапеници. Протести, хиляди оплаквания до Българския князь, но нищо. Народътъ, българскитѣ избиратели, бидохъ третирани като безправни роби, и върхъ това неговитѣ оплаквания не бѣхъ удостоени нито съ най-малкото внимание отъ тогава, къмъ когото тѣ бѣхъ отправени. Тази участъ на тия справедливи оплаквания е необяснима. Тя допуца кораво каменно срдце, което не чувствува състрадание и милостъ къмъ нещастията на другитѣ, отъ които пѣкъ зависи и мимо не-

говата воля, щастieto и благоденствието на една или на нѣколко единици.

Днесъ, когато тия бѣдствия заплашватъ страната, правителството не се свѣни да въздигне въ култъ шайкаджилжка като му отвори мѣсто и въ оградата на народното събрание. Народнитѣ прѣдставители се свикахъ на извънрѣдна сессия, за да се приематъ склученитѣ конвенции и договори съ компанията на источнитѣ желѣзници и нѣколкото нѣмски банки, та да се зароби икономически България и се забатачи още повече страната ни, и вмѣсто да се прѣстѣпи къмъ цѣльта, цѣлъ мѣсецъ вече опрѣсканото съ кръвъ болшинство касира най-добритѣ опозиционни оратори, които ще бжджтъ като трѣнъ въ очитѣ на болшинството.

Още повече тази камара, вѣнъ отъ цѣльта за свикването ѝ, ще се занимава съ разглеждане на законопроекти, които разнитѣ министерства ще внесжтъ на разглеждане. Ний за първъ пѣтъ виждаме да се свиква камара на извънрѣдна сессия и да се занимава съ разглеждане законопроекти. Виждали Н. Ц. Височество тия гиозбояджилжци на своето правителство и неговата камара, която не се свѣни да касира тая или оная личностъ, подъ прѣдлогъ че такава била неговата воля? Ще търпи ли още това министерство, което на пукъ върши произволи, които компрометиратъ страната ни и съвършено убиватъ нейния кредитъ и прѣстижъ въ странство? Остана ли нѣщо свято на българина не обругно отъ правителствената крайно деморализирана папачъ!

Народа търпи; подземно бучение се чува, и, прѣди да избухне и разруши съ своето вълнение всичко: да се потрѣси лѣкътъ на злото. Да се очаква добро отъ тия, които направихъ на страната ни най-големитѣ пакости, не може. Цѣрътъ на злото ще намѣржтъ други, които сж доказали това. Врѣме е да се тури край на това зло. Отговорния, въ случая е, държавния глава, който повѣри кормилото на България въ рѣцѣтъ на хора, минжлото на които бѣше едно отъ най-калнитѣ, а настояцето отъ най-позорнитѣ.

Полицейски безобразия

Какво е положението въ града ни на окаянитѣ прѣвърженици на днешното правителство, което се прѣдставлява отъ лице родено вѣнъ отъ България, а може би, и безъ народностъ, всѣки може да си прѣдстави. Тѣ, горкитѣ, се божтъ и отъ сѣнката си. Всѣко размърдване на опозицията ги плаши — стрѣска. Виджтъ ли трима или четирма събрани на едно да говорятъ, веднага се растичва полицията, агентитѣ, градинаритѣ — цѣлъ таватуръ. И отъ какво има да се плашжтъ правителственитѣ? На ли е въ тѣхни рѣцѣ властта? Най-послѣ съ помощта на циганитѣ, тѣ иматъ въ свои рѣцѣ и общинското управление. Сега иматъ двойно число агенти, градинари, пожарникари, най-послѣ и гжсѣничари. Отъ какво се стрѣскажтъ, когато и Никола Габровски, на челото на когото е написана прѣсжда за **педерастия** и излѣжалъ затвора, е *помощникъ на градския кметъ*? Съ тѣхъ е властта, нѣ народа, гражданетѣ, не сж съ тѣхъ. Това ги плаши, стрѣска. Тѣ съзнаватъ, горкитѣ, че правителството на картофора Грековъ и сопаджията Радославовъ е трѣгналъ въ единъ чикмавъ сокакъ; че то се компрометира съвършено въ очитѣ на народа; че извършенитѣ насилия, побои и звѣрства и въ самата св. ограда на Народното събрание, съвършено уби и малкото довѣрие, което българскитѣ граждани имахъ къмъ калнитѣ личности на това дворцово правителство. Ами договоритѣ за конверсията и конвенциитѣ за отстъпване на наши държавни желѣзници на компанията на источнитѣ желѣзници отъ какво естество сж? Не сж ли насочени да заробжтъ икономически България въ рѣцѣтъ на нѣколко нѣмски банки?

Това ги плаши, защото минхъхъ ония блажени врѣмenna, когато всѣки единъ волнодумецъ съ лѣжливи обѣщания можеше да замаже очитѣ на българскитѣ граждани и да ги лѣже съ помощи, безплатно ползувание отъ горитѣ и съ вземане десятъкъ въ натура. Горитѣ се отпущатъ за безплатно пасение само за стамболиститѣ и радославиститѣ, а пѣкъ вземане десятъка въ натура е насочено да се облагодѣтелствуватъ кме-

товетъ, повечето отъ които сж за сега „наши“.

Нъ на прѣдмета си.

По примѣра на Радославова и Грекова, които си позволяватъ чрѣзъ круги мѣрки и побоища да задушѣтъ гласа на народнитѣ прѣдставители и въ самата ограда на народното събрание и не се спиратъ прѣдъ нищо, за да изпълнятъ своитѣ адски планове за прѣдаване на България и тѣхната тукъ полиция и една шепа послѣдователи — на чело съ циганитѣ, се стрѣми по какъвто и да е начинъ да задуши гласа на гражданетѣ, за да може по спокойно правителството, да извърши прѣдателството спрямо отечественнитѣ интереси, стрѣмления. И като чувствуватъ своята слабостъ, окаляни и опрѣскани съ кръвъ, шефовеѣ прибѣгватъ до круги мѣрки, като губѣтъ изъ прѣдъ видъ истината, че: „не се гаси гуй, що не гасне“.

За най ясенъ и прѣсенъ фактъ ни служи случившето се въ недѣля на 6-й т. м. съ ония граждани опозиционери, които имахъ частно събрание въ домътъ на г-на Ив. Докова, който се намѣрва само на нѣколко метра далечъ отъ околийското управление и около 300 метра отъ горнѣплѣвенската църква „Св. Троица“, гдѣто имаше моноклисия — на главната улица.

Прѣстиганиято още на първитѣ наши приятели възбуди звѣрския апетитъ на полицията. Веднага окол. управление сѣ распорѣжда. Конни стражари трѣгнахъ изъ улицитѣ; прѣдъ домътъ на г-на Ив. Докова се постави стражаръ да не допуца никого да влиза въ домътъ му, даже и самаго него. Слѣдъ 15—20 минути явихъ се на площада прѣдъ домътъ на Г-на Докова 6 души агенти съ старшия агентъ и около 15 души шайкаджий съ сопи. Други 6 души шайкаджий се поставихъ прѣдъ вратитѣ на окр. управление. Нѣколко души шайкаджии съ единъ агентъ се постивихъ задъ домътъ на г-на Докова. Всячко това се констатира не само отъ гражданетѣ, нъ и отъ гражданитѣ и дѣцата, които отивахъ на църква. Крутитѣ мѣрки за осуетяването на единъ митингъ, ако такъвъ станѣше, бѣхъ взети и то прѣдъ очитѣ на всички граждани.

Обаче нищо не попрѣчи на гражданетѣ да се съберѣтъ и съ по голямо отвърщение да погледнатъ на тия полицейски вандализми, първи по рода и размѣра си.

Всичко това възмути отъ дѣно душата на всѣкого; всѣки плю въ лицето на тия продажни твари, които бѣхъ поставени да трѣпнатъ гражданетѣ, ако тѣ се опитахъ да осѣдѣтъ прѣдателството на правителството и да протестираѣтъ срѣщу конвенциитѣ и договоритѣ. И когато най послѣ тѣ се увѣрихъ, че цѣлѣта на събравшитѣ се не е да правѣтъ митингъ, отеглихъ се най поворно подъ смѣховеѣ и гаврението на дѣцата.

Слѣдъ обѣдъ полицията и агентитѣ на коне се прѣснѣхъ изъ манюва махла и циганскитѣ колиби да организиратъ митингъ за слѣдующия день и да благодарѣтъ на правителството за бащинскитѣ грижи, които полага, за да заграби икономически България на нѣмцитѣ. И тукъ не успѣхъ. Явившитѣ се 10—15 цигани и 50—60 души шайкаджии прѣдъ читалищното здание, оплюти отъ гражданетѣ, се испокрихъ въ миши дупки и организирания съ такъвъ трудъ митингъ не се състоя.

Правѣте, господа и мислѣте, че нищо не ше ви спаси отъ прѣзрѣнието на гражданетѣ! Вий паднахте толкова низко, щото всѣки ще се гнуся отъ васъ и дѣлата ви. Врѣмето ще мине, нъ поворнитѣ ви дѣла ще се помнятъ за дълги години. Варѣте се и вижте, какво прѣдателство извърши днешното дворцово правителство! Разберете, че единъ човѣкъ съ неизвѣстно потекло и народностъ не може да милѣе интереситѣ на тая страна, която не е негово отечество. Вий сте се отдали подъ аренда, нъ тоя наемъ ще ви коштува много скъпо по послѣ.

Пазърлъкъ.

Най испърво Д-ръ Гатевъ въ своето писмо до Д. Петковъ — Свирчо, излѣзе да исповѣда, че съглашението на сѣмболитѣ съ Радославова и Грекова почивало на подкупъ. Сега излѣзе и Божилъ Райновъ съ една притурка на в. „Сила“ и въ залата на народното събрание да потвърди, че сегашното министерство почивало върху основата на единъ пазарлъкъ. За българскитѣ граждани не бѣше скрито въ първо врѣме още, че кабинета на Грекова иде съ миссията, че да прѣнесе нѣщо полезно за страната, а да разстрои още повече нейното финансово положение, и да удовлетвори исканията на Хаджиенова

и Ганцъ отъ които първото е въ размѣръ на 10,000,000 милиона лева. Тия милиони и заинтересуваниѣ въ тѣхъ личности, доведохъ на властъ министерството на Грекова. Кой ще ни увѣри, че ако не половината, то третата частъ отъ тия милиони нѣма да се раздѣлятъ между нѣколко лица, отъ които най голѣмия дѣлъ ще се даде на чорбаджията? Хаджиеновъ, спорѣдъ условията за направата на линията София — Романъ, нѣма право да взема никакви обезценки за загуби и поврѣди. На това основание и правителството на Г-нъ Д-ръ К. Стойловъ не намѣри за основателни исканията на Хаджиенова и ги отхвърли. Сега правителството на Грекова се готви да му даде цѣли десетъ милиона лева за нѣкакви си загуби и, за да може да удовлетвори тоя ортакъ, който става причината, да се раздѣлятъ тия пари между нѣколко лица и . . . върши най-голѣмитѣ насилия и чрѣзъ заплашвания натрапва на страната ни тоя непоносимъ несносенъ товаръ — конверсионния заемъ отъ 260 милиона и прѣдаването на нашата желѣзница Чирпанъ — Нова-Загора въ рѣцѣтъ на компанията на источнитѣ желѣзници. Тая втора сдѣлка е тѣсно свързана съ първата и тя безъ съмнѣние почива на гешефти. Дали княза е живо заинтересованъ по приеманieto на тия договори, както твърдѣтъ Грековъ и Радославовъ прѣдъ кървавитѣ свои избраници, въ това ще ни увѣри близкото бѣдѣще. Тогава всѣки ще узнае, кѣдъ се гнѣзди злото. Ние не можемъ да си обяснимъ, кои причини заставяватъ княза, ако сж вѣрни думитѣ на Грекова и Радославова, да иска непремѣнното приемане на тия договори, когато доказа се, по най очевиденъ и осизателенъ начинъ, че тѣ сж пагубни за нашата търговия и национални мечти. Тия мисли, къмъ които ни навождатъ много работи, които малко прѣкрито изказахъ двама отъ виднитѣ днешни сплотени правителствени, идатъ да ни наведѣтъ къмъ заключението, че тоя пазарлъкъ, за когото спомѣнува отъ страна на сѣмболитѣ Д-ръ Гатевъ, а отъ страна на радославистѣ Божилъ Райновъ, се състои въ това, че Грековъ, Радославовъ, Хаджиеновъ и гладния за пари и разходки, ще ги подѣлятъ по между си, а що ще ударятъ и нѣкой и другъ милионъ лева, за да заробѣтъ България на компанията на источнитѣ желѣзници и нѣколко нѣмски банки. Тѣмъ ще бѣде топлѣчко, защото открадѣнитѣ милиони, догдѣ сж живи, ще ги топлѣтъ и хранѣтъ, а народа? Нему Господъ да му е на помощъ.

За виновницитѣ на всички злини, които ще произлѣзѣтъ отъ тия дѣѣлки ние нѣма какво да имъ натакваме, защото като всѣки „убои“ и „ниши духома“ не видѣтъ що творѣтъ. И какво може да се очаква отъ лица, които чрѣзъ постояннитѣ заплашвания на министритѣ имъ, че ще си дадѣтъ оставкитѣ, се движатъ като пружини. „Станѣте“ — станѣтъ, „спднѣте“ — спднѣтъ, ето ви автоматитѣ отъ днешнето Х-то обикновенно събрание, — болшинството отъ народното събрание, което рѣши участѣта на България, и ще ѣ зароби на нѣколко нѣмски банки, за да напълни джебовете на нѣколко души по съ нѣколко милиона.

Българския народъ вижда тия сдѣлки, и княза не е да не вижда всичко това, което се готви на народа, но нека знае, че той ще понесе отговорността за всички тия послѣдствия, защото, ако не прѣдотврати злото още въ самия му зародишъ, всѣки българинъ, който милѣе за отечеството си, а такъвъ нѣма (исключение прави кабинета на Грековъ — Радославовъ и негово кърваво болшинство отъ Х-то обик. народно събрание) ще вѣрва, че княза желае злото на България, и за това подкрѣпя и обсиња съ милости лицата, които, като исчадия на всичко мерзко и безсечно, като юда продаватъ това свое отечество, за освобождението на което се проля толкова българска и русска братска кръвъ и загинахъ толкова пламенни борци, като Ботевъ, Х. Димитровъ, Кеблешковъ, Стефанъ Караджата, Василъ Левски, Бенковски и др.

Днесъ, когато нашитѣ братя отвѣдъ Рила сж изложени на най жестоко прѣслѣдване отъ страна на турцитѣ; когато срѣщу нашитѣ владѣци се правѣтъ атентати; нашето правителство прави всичко, да зароби страната ни, да убие кредита на държавата ни и да обезличи българското име. То се стрѣми систематически чрѣзъ заплашвания, да застави своето болшинство да гласува за договоритѣ и прѣдаване нашитѣ желѣзници въ рѣцѣтъ на компанията на источнитѣ

желѣзници, само и само да намѣри источникъ за срѣдства, да се платѣтъ на Хаджиеновъ 10 милиона лева и още 3—4 на Ганцъ и С-іе, което на 17 т. м. постигнѣ. Че въ Македония положението на нашитѣ еднородци и крѣвни братя било едно най непоносимитѣ, това не вълнува нашитѣ управници.

Въ Македония се лѣе крѣвѣта на българитѣ по улицитѣ, срѣщу българскитѣ владѣци се гърми, съ десетки българе ежедневно се лишаватъ отъ животъ, а други съ стотини се затварѣтъ по тъмницитѣ, а нашето дворцово правителство и не хае. Да, то не хае, защото е заето съ други грижи, какъ да отстрани истинскитѣ народни избраници отъ камарата, какъвъ тероръ да употреби срѣщу некасиранитѣ опозиционни прѣдставители и кого отъ тѣхъ да бие; какъ да задуши народний гласъ и не го остави свободно чрѣзъ митинги да осѣди гибелната финансова и външна политика, която така не умѣло се води отъ днешнитѣ дворцови лакеи. Погълнато въ цѣло отъ тия замисли, това натрапено правителство на Грекова не сж посвѣни, като османлитѣ, да пролѣе крѣвѣта на българскитѣ избиратели, други да натика по тъмнитѣ влажни задани и да влоши участѣта имъ, като на еднородцитѣ имъ отвѣдъ Рила. Тамъ, въ Македония, живота на българина е въ пълния произволъ на турцитѣ и башибозушкитѣ чети, а въ България — живота на българскитѣ граждани е въ пълния произволъ на шайкитѣ отъ цигани, турци и всячко безсечно и мизерно. Нито тамъ, нито въ България, при това шайкаджийско правителство, нѣкой е сигуренъ за живота, честѣта и имота си. И кой ще го гарантира? Полицията ли? Не, защото тя първи слѣдъ шайкитѣ и арестува бититѣ посрѣдъ бѣлъ день граждани? Общинскитѣ управления ли? Не, защото тѣ поддържатъ и организиратъ тия шайки. И при това, кой отъ тия побойници е наказанъ? Никой, защото тѣ сж потрѣбни на администрацията, за да поддържа чрѣзъ тѣхъ терора. Ние живѣме, ужъ, въ свободна България, но участѣта на опозиционеритѣ е еднаква съ оная на „раитѣ“ въ Македония и Одринско, а правителствениитѣ дѣребействуватъ, както и османлитѣ въ Македония. И кой ще си издугне гласа за подобрене на тия роби, наши еднокрѣвни и едноплемѣнни братя, които испытватъ на себѣ си всичкитѣ послѣдствия на дивия и необузданъ фанатизмъ на турцѣтъ? Нашето ли дворцово лакейско правителство? Не, защото то е заето съ грижитѣ да прѣкара прѣзъ камарата, чрѣзъ послушното си роболѣпно кърваво болшинство, състояще се отъ лица „убои“ и „ниши духома“, конвенциитѣ за конверсионния заемъ и продаване нашитѣ желѣзници на нѣколко нѣмски банки, чрѣзъ което тикна страната ни въ търговско отношение съ десетки години назадъ и тури китайска стѣна за прѣграда на нашата търговия. Населението въ България не може още да издигне своя мощенъ гласъ въ полза на своитѣ еднокрѣвни братя отвѣдъ Рила, защото и то не се е опомнило още отъ ударитѣ и терора на шайкитѣ и стражаритѣ и неговитѣ рани още не сж заздравѣли, за да се грижи за други; още сълзитѣ на майкитѣ, вдовицитѣ и клетитѣ сирачета не сж спрѣли да текѣтъ за убититѣ отъ рѣцѣтъ на тия шайки и стражари тѣхни синове, сѣпузи и бащи, за да помисли, какво участие трѣбва да вземе въ тия трудни минути, за да направи постѣпки, поне прѣдъ конференцията, която днесъ засѣдава въ Хага.

Посрѣдъ тия тежки испитания, които прѣживѣватъ българскитѣ граждани, тироризирани отъ меншеството свои съграждане, се издигатъ стѣнанията на македонцитѣ и на тѣхнитѣ вопли никакъвъ отгласъ, защото и българскитѣ джелати не сж по малко корави отъ азиатцитѣ.

Пардонъ, нашето правителство се притече на помощъ. То прати войска на турската граница да припствуватъ на доброволческитѣ чети при заминаването имъ за Македония на помощъ на нашитѣ братя съ заповѣдъ щото ония, които улови, да арестува. Срамъ!

ВЪТРЕШНИ НОВИНИ

— Нахалността на либералствующитѣ у насъ Сѣмболитѣ и Радослависти надминава всѣка граница на прѣличие. Така напримѣръ миналата недѣля, по покана на опозицията нѣколко души бѣха се събрали въ кѣщата на мѣстния адвокатъ Г. Доковъ, за да размислятъ нѣкой работи, относящи се по партията. Полицията като всѣки гузенъ крадецъ, помислила, че ще става

митингъ и се спуща съ цѣлия шабъ стражари, конни, пѣши, а градската община съ всичкитѣ агенти и мѣтачи—гжсѣнчари по улицитѣ, да гонятъ хората, които се усмивава да идватъ въ дома на Доковъ. Цѣлата кѣща обкржана отъ стражари и агенти, а окол. началникъ съ кмета — изъ улицитѣ дава инструкции на сопад-жикитѣ да биятъ въ случай, ако чуятъ нѣщо „ура“. И това нѣщо се продължи до 1 ч. слѣдъ пладнѣ. Още по смѣшно. Либералния управителъ Г. Поповъ, още по интересенъ стоеше на про-ворцитѣ въ Окр. управление, гдѣто наблюдаваше похода, който така тържествено бѣ устроенъ за минимия митингъ. Ей, господа, либерали, ако мислите така либерално да гоните и да трепите, тѣжко Ви на булгура. Една партия, която се счита силна, никога не прѣслѣдва противникитѣ си съ стражари и сопаджий, а ги оставя сами да се оплюятъ, както стана тази зима съ митинга на Радославиститѣ. Кой отиде да ги гони, кой имъ каза нѣщо? Оставиха се свободно да се оплю-ятъ. Викаха срѣщу заема и конвенцията, днесъ тържествено ги приеми, и лижатъ онова, което сами плюха. Ако днешната опозиция иска да прави митингъ, защо Ви е страхъ? Нека тя се оплюва. Какъвъ митингъ, и защо трѣбова да си губятъ мирнитѣ граждани трудътъ въ днешния гладъ. Г. Бърдаровъ и П. Хесапчиевъ, нали сж съгласни, ето ви всичко.

— Завчера шайката е била съ тояги бив-шия общински съвѣтникъ Г. Цоло П. Винаровъ на сѣръ пазаръ, когато ходилъ да копува гора за новостроящото си здание. Г. г. Общинари, мах-нетѣ гжсѣнчаритѣ, тѣ сж които ще Ви разбиятъ главата. Управителя Поповъ, защо не ги хване, а дава само сухи и глупави приказки за ношни патраули отъ войската. Кой е хванатъ до днесъ?

— Сплотенитѣ напредватъ у насъ. Побѣда слѣдъ побѣда. Шайката бие всѣкидневно невинни хора, а нашитѣ голѣмци, за да ознаменуватъ още повече тази побѣда и въ знакъ на добрия бере-кетъ, който обѣщава тази година гладъ по хо-рата и добитѣка, рѣшили се да гуляжатъ на по-разия. Днесъ е третия денъ, какъ сж ангажирали единъ шантанъ на сѣръ-пазаръ съ музики, зи-лови и кучеци. Тамъ се располага окол. начал. помѣщ. кметовѣтъ и пр. побѣдителѣ. Остава само на окр. Управителъ да вземе и той участие.

— На 17 т. м. въ кованѣлка имъ пожаръ, а началника гуляй по шантанитѣ и никаква по-лиция нѣма.—Управия! Г. Управителя трѣбова да пообтегне ушитѣ на такива распасани. Иди ще каже пакъ: „не ме слуша!“ Ще се повърнеме.

— И въ Ловечъ Радославиститѣ почнали да върлуватъ. Въ Недѣля на 13 т. м. опозицията искала да прави митингъ, а Радославиститѣ трѣ-нали съ цѣлата полицията и агенти да ги раз-гонватъ. Сега почнали да съставятъ актове за бунтъ противъ държавата. Не дѣйте така, гос-пода, по добръ съставляйте актове, че се псу-вали Негово Царско Височество любимия ни Князь и свършено, защо Ви трѣбова да ставате за смѣхъ. Ако нѣмате свидѣтели азъ рѣ, ние имаме тукъ за-пасъ още отъ 1887 год. и тогава всичко ще върви мирно, тихо. Интересно е, че въ него зе-мали живо участие новитѣ опозиционери: Башевъ, Никифоровъ и др., които станали каравелисти. Радваме се, че влажатъ въ съзнание, че днеш-ното министерство е такова, което за властѣта е готово всичко да продаде и заложи. Чуваме, че нѣкои биле дали една твърдѣ насърчителна те-леграмма до г. Вачева, прѣдсѣдателя на кама-рата, като го питали за нѣкой обѣщания, дадени прѣдъ Ловч. граждани.

— Сухия вѣтръ продължава да унищожав-ва посѣвитѣ. Разнитѣ посѣви почти сж оронени, мамулитѣ сжщо овѣхнали, лозята филоксерни. Какъ ще се прѣкара тази гладна година, никой не може да му земе край.

— Т. Х. Станчевъ, маститъ старъ списа-тель, който е съсипанъ отъ Стамболова режимъ, почналъ е да издава пакъ в. Славянинъ въ Руссе. Желаетъ на Г. Станчевъ, много абонати.

— Опълченцитѣ, старитѣ ветерани, се оста-вятъ да мрѣтъ по улицитѣ като псета.

г. Радославовъ, многозвучния либералъ, кой-то обѣщаваше гори и планини, кога се качи на властъ, че първата му грижа щѣла да бѣде да уси-гори положението имъ, устоя на думата си. Най напредъ изгони Ив. Катровъ отъ завидната служба, Директоръ—Затвора, за да гуди Г. Пе-шовъ сестрениа си синъ Ат. Кировъ, който не успѣ да стѣпи въ затвора отъ болѣстѣта Тубер-колоза и се помина слѣдъ три мѣсеца, а Кат-

рова остави да се храни съ просия по улицитѣ и отъ Кръстовѣтъ, които Шипченскитѣ височини му сж окачили на гърдитѣ. Втора жертва е Хр. Стефановъ, Актив. Чин. 20 год. службашъ, сжщо уволенъ безъ причина, трети пощалионѣтъ Сватовъ, който служи сжщо отъ 15 години, оста-венъ на пѣтя, безъ да е земено мѣстѣто на началството му, а на негово мѣсто е назначенъ шпионина—патераджията Д. Бейковъ! Защо не, въ Стамболово врѣме като е билъ шпионенъ,—а днесъ пощалионъ—сходни по благозвучие, ако не по друго. Ние и други пакъ сме казвали, че наши-тѣ голѣмци не гледатъ друго, освѣнъ да се до-конатъ до властѣта; обѣщанията оставатъ на мъртвото минало.

— Отъ шадарвана до читалището се реголи-ра калдармата, ние похваляваме зетото рѣше-ние. Молиме общината сега да прогони гжсѣн-чаритѣ, защото весь денъ се излѣжаватъ, поне сега нѣма вече гжсѣнчари, а при това избори за об-щината не ще станатъ скоро.

— Тодоръ Табаковъ и Цв. Караивановъ, нашитѣ либерали народни прѣставители, писали, че сж биле обявили опозиция по договоритѣ за заема и конверсията, защото Радославиститѣ ис-кали а Jans pris да ги касиратъ. Сега се пого-ворва вече отъ сжщитѣ, че вмѣсто тѣхъ, ако се касиратъ, щѣли да поставятъ кандидатуритѣ на: Д. Ризовъ, Такевъ и Я. Сакжзовъ — Фишекъ.

Писаното писано, а при гласуването вди-гали двѣ рацѣ. Безсрамници!

— Съобщаватъ ни отъ с. Блѣсничево, че Плѣвен. Окржженъ управителъ утвърдилъ за об-щински съвѣтници въ това село Дичо Йотовъ, Петръ Бояджийски, Василъ Йоловъ. Саво Ве-лювъ, Гано Петровъ, Петко Николовъ, Йото Пъловъ и Вучко Владовъ. За да провъзгласи тия лица избирателното бюро бѣше направило фалши-фикации, които г-нъ Плѣвен. окр. управителъ уза-конилъ съ всичкото си величие. Понеже бюрото бѣ чело заличенитѣ имена въ бюлетинкитѣ, а на-писанитѣ по долу и не заличени имена остави-ло безъ да ги чете, и на основание едно заявле-ние, подадено до комиссията, послѣдната е про-вѣрила бюлетинкитѣ и се указало, че най много гла-сове сж получили лицата Дичо Йотовъ 174 гласа, Василъ Йоловъ 159 г., Йото Пъловъ 153 г., П. В. Бояджийски 154 г., Вучко Владовъ 159 г., Цоло Петровъ 146 г., Иончо К. Влаховъ 136 гл. и Пано Миховски съ 136 гласа. Вли-занieto въ числото на избранитѣ и на послѣд-нитѣ двама, които влизаха въ растурения об-щински съвѣтъ като кметъ и помощникъ, за да се даде хлѣбъ на единъ побойникъ Бояджийски, не се харесало на г-на управителя и той изхвър-ля тия двѣ неприятни нему лица и ги замѣства съ полученитѣ по малко гласове Саво Велювъ и Петко Николовъ. При това и въ селото Джебене, понеже сж прѣизбрани старитѣ съвѣтници, избо-ра се касира безъ никакви причини. Това е цѣ-ло безобразие, г-нъ Поповъ; вие вършите най-голѣмото безаконие, а всички ония, които вър-шатъ произволи и безакония, сж нечестници. И ти си такъвъ. Ние те приканваме да ни дадешъ въ сѣдъ, за да ти лѣснежъ и тамъ каля, за да те види цѣлъ свѣтъ и се увѣри всѣки, че ти вър-шенъ безакония и произволи. Ако си плюлъ на съвѣстѣта си, засрами се поне отъ хората, на които дотегна да тършатъ твоитѣ произволи. Мисли, че ще дойде денъ да отговаряшъ за тия произволи, които постоянно вършишъ, за да удовлетворишъ ония отъ „вашитѣ“, които сж сжщо такива като тебе нечестници.

— На 8-й т. м. Косто Буджевъ, единъ отъ шайкаджикитѣ на полицията, расправяше въ кори-дора на на Плѣвен. градско мирово сѣдилище на всеуслушание, че при спрѣчкването си съ двѣ лица, послѣднитѣ биле отведени и аристовани въ полицейския участъкъ и прѣдъ очитѣ му бити. Сжщия Буджевъ авторитетно заявяваше, че окол. началникъ му билъ обѣщалъ, че още единъ пакъ ще ги бие и че такава щѣла да бѣде участѣта на всички, които не сж отъ либерната (?) пар-тия. Ние даваме гласностъ на това, защото е фактъ и каниме окол. началникъ да ни даде въ сѣдъ, та да докажеме твърденията си. Тия безобразия и полицейски вандалщини минаха всѣка граница. До днесъ още се продължаватъ побоищата. Нѣ-ма ли да се тури край на тия своеволия?

МИТИНГЪ

София

Негово Царско Височество.

Населението отъ с. Блѣсничево, Луковитска околия, събрано днесъ на 13-й Юний 1899 год. на митингъ да обсъди критическото положение, въ което се намира България днесъ и като взе прѣдъ видъ.

1) Че сключенитѣ договори и конверсията сж съсипателни за България; че съ тѣзи позор-на здѣлка днешното правителство туря въ не-разбиваемо кале бъдещето ни икономическо раз-витие.

2) Че, за да избере повече свои привърже-ници, които да приеми тѣзи договори, прави-телството прибѣгна до най крайни не бивали до сега мѣрки, като на много мѣста затваряха, би-ха и убиваха избирателитѣ.

3) Че това позорно продаване България и нейнитѣ жилѣзници на немскитѣ банки и вѣчно-то ѝ финансово, и икономическо заробяване ни възмути отъ дѣното на душата и ния като ней-ни синове

РѢШИХМЕ:

Искаваме пълно недовѣрие къмъ днешното правителство Грековъ—Радославовъ „неговата не-законно избранна камара, които сж готватъ да продаватъ България.

Молимъ Ваше Царско Височество да отър-вете отечеството ни отъ тѣхнитѣ адски замисли като повѣрите управлението му на лица, които да иматъ довѣрието отъ народа, да зачитатъ за-конитѣ и да сж грижатъ за нейното финансово и икономическо подобръние“.

Упълномощава се бюрото да поднесе насто-ящото на Негово Царско Височество.

Б Ю Р О.

Прѣдсѣдателъ: Иончо К. Влаховъ.

Членове: { Б. Цвѣтковъ
Гошо Мариновъ
В. П. Тутманиковъ
Ив. Василевъ

Секретаръ: Юрданъ Колювъ

— Даваме мѣсто, съ най голѣмо удо-волствие, на слѣдната:

ДЕКЛАРАЦИЯ

Въ името на великитѣ начала на Правдата и човѣколюбieto, една международна конферен-ция е свикана въ Хага, за да положи широкитѣ основи на всесвѣтския миръ.

Жертви на най голѣмото политическо зло-дѣйство на вѣкътъ, нашитѣ народи — въпрѣки жестокия скептицизмъ, който ни навѣва кърва-вата ни история—биха могли да се надѣватъ, че Хагската конференция, върна на човѣколюбивата мисия, на която се провъзгласи за колективенъ органъ, ще се занимае съ тѣхната участъ, би-дейки невъзможно да се осъществи тоя миротво-ренъ починъ, ако не се разрѣшатъ справѣдливо палящитѣ въпроси, създадени отъ триумфа на грубата сила.

Обаче, конференцията, подчинявайки се на съображения, логиката на които почива върху едно флагрантно насилие на всичкитѣ начала, които прѣдизвикаха нейното свикване, рѣши да изключи изъ официалната программа на своитѣ занятия разрѣшението на нашия въпросъ, вѣчна опасностъ за мирътъ — като при това си за-пази правото да узакони таитивно едно положе-ние на нѣщата, сакциониранието на които за-ключаватъ въ себе си една смъртна присѣда, про-изнесена съзнателно върху живота на два стра-далчески народа.

Прѣдъ това прѣдизвикателно повѣдение на Хагската конференция, съединени отъ иститѣ не-щастия и отъ истата нужда на самозащита, ний издигаме днесъ гласътъ си, не за да разтиламе нашитѣ страдания прѣдъ очитѣ на културния свѣтъ, нито да пледираме дѣлото на нашето ос-вобожение: трагическия блѣсъкъ на нашата сѣд-ба ни освобождава отъ болезненото задѣлжение да изброяваме ужаситѣ на положението ни; кол-кото за дѣлото на свободата, то е спечелено отдав-на прѣдъ сѣдѣтъ на социалната съвѣстъ на чо-вѣчеството: Ний издигаме гласътъ си, единствен-но за да посочимъ на тая истинска юридическа завѣра, която се кове противъ насъ подъ блѣ-стящото було на тържественитѣ принципи и да заявимъ прѣдъ просвѣтеното обществено мѣние,

че рѣшенията на конференцията въ Хага ще бъдат лишени въ нашите очи отъ всѣкакъв характеръ на задължение за нашите два мъченически народа, до като тѣ стѣнатъ подъ единъ варварски и коваренъ режимъ, оклейменъ отъ най-мощните гласове, като едно отвратително пятно върху блѣсъка на нашата цивилизация.

Нашето кърваво минало, настоящето ни, трептяще отъ жестокости и кошмари безъ брой, застрашителното бъдеще, въ перспективите на което ужасни катастрофи се готвятъ съ спокойствието на безнаказаността, подъ крвожадно вѣдъхновение на Султана — всичко това ни прави отъ нашите общи борби една свѣта длъжност, на която никакъ не е въ състояние да ни попрѣчи да се покоримъ: защото има едно право по властно отъ волята на по-силния — то е неотемленото право на поробените да строятъ веригите на своето робство.

Народи миролюбиви по природа, стрѣмящи се къмъ едно спокойно съществуване, за да се прѣдадемъ на тихото развитие на нашите жизнени сили, ний бихме оцѣнили ной-добре задачата на тая конференция, ако „Мирътъ“ да не събуждаше въ насъ грозното видѣние на насърчаваните кланета, и ако той да не бѣше днесъ тържественото освѣщаване на едно срамно робство, противъ което повѣлителната длъжност на нашето съществуване и на нашето достойнство ни заповѣдва да се боримъ до послѣдни сили.

1/13 Юни 1899 год.

**Върховни Македонски Комитетъ (Печатъ)
Съвѣтъ отъ прѣдставителите на
Арменската революционна федерация (Печатъ).**

ИЗЪ ДОПИСКИТЕ НИ.

Господине Редакторе,

Въ единъ отъ миналите броеве на вѣстника Ви „Плѣвенски гласъ“ имаше едно съобщение за едно двойно убийство, извършено отъ Дебовский учител Желѣзко Ив. Желѣзковъ. За причините на това се казваше, че били „любовни“. Но справедливостта го изисква да кажа, че макаръ въ драмата да има и любовенъ елементъ, обаче, нему се паднало да играе твърдѣ незавидна, да не кажа никаква, роль. За вѣрността на това и за уяснение на причините, азъ Ви изпращамъ въ прѣписъ извадки изъ послѣдното писмо на починалия, писано и испратено отъ Плѣвентъ въ денѣтъ на убийството.

„13-й Май 1899 г. гр. Плѣвентъ хот. „Москва“ № 8
Драгий ми К...!

Тъкмо сега що прѣстигнахъ. Ржката ми трепери отъ умора, но нѣмамъ време за почивка, прѣдъ видъ трудната работа, що ми прѣдстои. — Материално съмъ съвсѣмъ разстроенъ. Тъкмо сега имамъ около 150 л. дългъ.*) За да мога се разплатя, трѣбва да си продамъ заплатата; ами за пѣтъ, ами срѣдства за живене въ Шуменъ, ами кредиторите? Ами Тодорка??... Като взѣхъ всичко това прѣдъ видъ рѣшихъ да се самоубия. Прѣди да сторя това, ще убия Тодоркина мъжъ, Христа, та тогава и мене. Да бихъ могълъ да помогна на домашните си, бихъ направилъ нѣщо, но нали не мога; то поне на Тодорка да направя тази услуга, която по-горѣ ти казахъ.....

Много съмъ прозяченъ. Нищо поетично не ми минава прѣзъ ума. Да ти кажа, азъ испитахъ всички простени срѣдства, за да се спася, нѣ напраздно. Писахъ К-ву и безъ забикалки му казахъ, че приемамъ служба, нѣ ако е съ повече отъ сто лева заплата, иначе неща. Той ми отговаря съ една картичка, че какво да ми направи, когато не съмъ щѣлъ по съ малка заплата; не се надѣвамъ на „Желѣзка, комуто съмъ билъ настоянитъ“, да излиза съ такива голѣми претенции и на край се освобождава отъ всѣкаква отговорност — „нали не съмъ кривъ азъ?“ — Отговарямъ му: „Като прѣдъ високопоставена личностъ, стоически приемамъ обидата, която ми нанисате и Ви благодаря“.... Това бѣ въ понеделникъ на 10 т. м. Ако бѣхъ коленопрѣклонно му се помолилъ, тогава можеше да ме послуша, но азъ не приемамъ: „бѣдонъ съмъ, но съмъ гордъ“. Както и да е, но това писмо ми рѣши съдбата.

Не го обвинявамъ, само констатирамъ факта, че е политически шарлатанинъ. — Сега азъ ще си купя единъ ножъ, послѣ ще се фотографирамъ, ще намѣря Христа и слѣдъ като си попрѣказваме, ще забия ножа отъ лѣвата му страна мѣжду петото и 6-то ребро, слѣдъ което ще го забия въ шията си, на вратната артерия, за да умрѣ моментално. Ето какво ми прѣдстои да стора до довечера, а пакъ сега часътъ е 3 безъ 1/4.

Не мисли, че подражавамъ на Якопо. Не. Още прѣзъ 98 г. когато съ 3 отидохме въ Никополъ и като разбрахъ, че нещѣ ме назначатъ, отидохъ, ужъ да си прѣбера багажа, а то пакъ да се самоубия. Прѣди да замина, азъ поисквахъ отъ Т. А-ва револверъ за изъ пѣтъ.... Тогава ми бѣше много жалъ за живота и прѣзъ всичкото време на пътуването си съмъ плакалъ. Но още сжщата вечеръ ме поласкаха селяните съ надѣжда, че ще отидатъ при инспектора да го молятъ да ме назначи и тогава живота нѣкакъ ми се усмихна и азъ не сторихъ нищо..... Слѣдъ това прѣзъ Февруарий мѣсець пакъ бѣхъ намислилъ подобно нѣщо, и ако ни бѣхъ продали къщата, отъ мисъ лѣта, че не съмъ можалъ да помогна на домашните си, пакъ щѣхъ да се самоубия. Но сега вече съмъ твърдо рѣшилъ. Искамъ да кажа, че не подражавамъ на Якопо. За да видишъ нагледно причините на моето самоубийство, ще ти кажа, че ако би нѣкой ми далъ 200—300 лева, азъ си оттеглямъ плана и ще живѣя. Това, гдѣто нещѣ го бѣде, но ти навещавамъ примѣръ. Може би да има такъвъ човекъ, но моето честолубие намира такава поштпка за унижителна и не ми позволява..... Много ме е страхъ, да не би В. слѣдъ като се научи, да каже „сентименталностъ!“ Не съмъ песимистъ, не ми се види свѣта мраченъ, но защото нѣмамъ срѣдства за живѣние, азъ го напускамъ: това право никой не ми отнема. — Много съмъ спокоенъ: като че ли върша нѣщо, много пѣти вършено отъ мене. И азъ се чудя. Да е да умра отъ отрова, ще позная кога издѣхвамъ, ще ми дожалѣе: но като ще се рани и да успѣя нѣщо, не ще имамъ време да пиша. За сега съмъ спокоенъ. Ржката ми трѣпери не отъ вълнение душевно, а отъ умора: дойдохъ пѣтъ. (Отивамъ да закуся. Закусихъ и нѣкакъ си съмъ успокоенъ).....

Цѣлувамъ всичките си приятели и ги моля въ тѣхния кръгъ да си спомнятъ за тѣхния.

Желѣзко“.

Слѣдъ туй нѣма нужда отъ никакви коментари. Жалко е само, че другарите му, които го познаваха като честенъ, добродушенъ и искренъ, могатъ да вѣрватъ, да кроятъ и да прѣскаятъ клюки сѣ съ особено родъ „любовни“ подкладки; да прѣзиратъ единъ свой другаря, който по положение е билъ сжщи такъвъ клѣтникъ като тѣхъ и който умрѣ, защото не е искалъ повече да бѣде като тѣхъ.

Съ почитание:

В. Чалковъ.

Съ прискърбие на сърдцето и горестъ на душата си извѣстяваме на роднини, приятели и познаници, че многообичната дѣщеря, внука и братовчетка

Кунка Ат. Цв. Гетова,

Слѣдъ седмо недѣлно тежко болѣдуване, на 15 прѣзъ нощта прѣдаде Богу духъ на 4 год. си възраст.

Вечна ти память и Богъ да те прости незабравима ни Кунке.

Баща: Атанасъ; майка: Евдокия; баба Кула; Чичо: Гето; лели: Катерина и Марийка.

гр. Плѣвентъ, 16 Юний 1899 год.

ИЗВѢСТІЕ

Подписаните В. Димитровъ и Спасъ Ц. Игнатовъ, честь имаме да извѣстимъ на всички Г. Г. граждани, правителствени учреждения и селско общински кметове, чей купихме печатницата на Г-да Братия Ст. Бояджиеви отъ гр. Плѣвентъ, която е снабдена съ най нови германски скоропечатни машини, съ разни видове букви и украшения.

Ще приемаме за напредъ да отпечатаме всѣкакви видове правителствени и търговски книги като: вѣстници, списания, брошури, тефтери, фактури, пликове, записи, полици, корици за дѣла, призовки за окръжните и мировите сѣдилища и селските общини, описи, протоколи, рѣшения, резолюции, протести, квитанции, вѣдомости, циркуляри, годежни и свадбени билети, визитни карти и други, подходящи работи.

Обѣщаваме работа бърза и чиста съ най износна цѣна.

Умоляватъ се всички Г-да шефовите на учрежденията и Г-да селските Кметове, прѣди да направятъ поръчките си другадѣ, да се отнесатъ до печатницата ни, гдѣто ще намѣрятъ най износни цѣни и условия.

Печатницата ни се помѣщава въ сжщото здание № 472 на Г-да Братия Ст. Бояджиеви гдѣто се помѣщаваше по рано.

Съ почитание:

Димитровъ & Игнатовъ.

!! ВАЖНО ЗА ЛОЗАРИТЕ !!

Пристигна ми приготвенъ прахъ I-во качество, за прѣскане лозята, за прѣдпазване отъ маната.

Цв. Касаменовъ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 486

Дирекцията на Плѣвенското Държавно Винарско-Земледѣлческо Училище, обявява на интересующите се, че отъ 20-й този мѣсець на татъкъ ще се продава вино отъ държавната изба само въ опрѣделените часове отъ 6 до 7 слѣдъ пладнѣ.

Цѣните на вината сж:

Розово вино отъ 1896 год. литрата по 60 ст.	
„ „ 1895 „ „ „ 80 „	
Червено „ 1896 „ „ „ 80 „	
„ „ 1895 „ „ „ 90 „	

Вино въ бутилки се продава бутилката по 0.90 лева до 1.20 лева, спорѣдъ възрастта и количеството на виното.

Забѣлѣжка: По малко отъ 25 литри вино нѣма да се продава.

гр. Плѣвентъ, 16 Юний 1899 год.

Отъ Дирекцията.

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЕБНИТЕ ПРИСТАВИ.

№ 7966

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „вѣстникъ“ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующите недвижими имоти находящи се въ Писаровското землѣще, а именно:

1) Къща въ с. Писарово „Горната махля“ двуетажна, покрита съ керемиди, оцѣн. за 150 лева; 2) Нива „Крайцето“ 7 дек. 7 ара оцѣн. за 46 л. 80 ст. 3) Нива „Чекрѣжа“ 2 дек. 9 ара оцѣн. за 17 л. 40 ст.; 4) Нива „Срѣдний върхъ“ 8 дек. 4 ара оцѣн. за 50 л. 40 ст. 5) Нива „Срѣдний върхъ“ 4 дек. оцѣн. за 32 лева; 6) Нива „Срѣдний върхъ“ 3 дек. оцѣн. 24 лева; 7) Нива „Барата“ 6 дек. оцѣн. за 45 лева; 8) Бранище „Търсицето“ 15 дек. оцѣн. за 90 лева.

Горните имоти принадлежатъ на Косто Димовъ отъ с. Писарово заложили сж за 240 лева, продаватъ се по взисканието на Тодоръ Цвѣтковъ отъ с. село ва 467 л. 20 ст., лихвите и разноските по изпълнителния листъ № 2643 на II Плѣвенский Мировий Сѣдия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната цѣна.

Разгледжанието книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвентъ, 24 Май 1899 год.

Дѣло № 31/99 год. 1—2

Сждеб. Приставъ: Хр. Ив. Мускуровъ

Скоро-печатница на Димитровъ & Игнатовъ — Плѣвентъ

*) Нека не се мисли, че само този му е дългъ; а толкова трѣбва да заплати прѣди да си трѣгне.

